

La nit es mou

Henri Michaux

Consell a propòsit del mar

També cal tenir molt de compte amb el mar. Els dies de tempesta, tenim el costum de passejar-nos pels penya-segats i per bé que el mar sigui ple d'amenaces, malgrat el vaivé de les seves forces que semblen augmentar a cada moment, l'espectacle és bell i després de tot reconfortant, ja que aquesta gran excitació i aquests enormes paquets d'aigua, uns paquets capaços de fer descarrilar un tren, tot plegat es limita a mullar-vos una mica.

Tanmateix, si hi ha una cornalera, on les violències del mar potser no són tan fortes, però on la procedència de diferents indrets les fa conjuguar-se en un desordre barrejat, no pot ser saludable de mirar, car mentre que la violència més puixant no havia reeixit a desmoralitzar-vos, ben a l'inrevés, aquesta superfície sense horitzontalitat, sense fons, tina d'aigua que munta, davalla, vacil·la. Com si ella mateix sofrís, penés humilment (els seus moviments han esdevingut lents, embarassats i com calculats), aquesta aigua us fa sentir en vosaltres mateixos l'absència d'una base veritable, que pugui servir en tot cas, i el mateix sòl, darrere la marxa del vostre esperit, sembla mancar-vos sota els peus.

Henri Michaux, *La nit es mou*, Lleida, Pagès Editors, 1966

Traduït per Manuel de Pedrolo